

מקרא קודש בזמן שאין מתפללים בצבור

1. רמב"ן על התורה ויקרא כ"ג: ב ד"ה מקראי קודש מתחלת דבריו עד "כמו שנאמר בקבלה"

וטעם מקראי קדש - שיהיו ביום הזה כולם קרואים ונאספים לקדש אותו, כי מצוה היא על ישראל להקבץ בבית האלקים ביום מועד לקדש היום בפרהסיא בתפלה והלל לקל בכסות נקיה, ולעשות אותו יום משתה

2. ריטב"א מגילה יז: ד"ה לימא קסברי "וי"ל דקריאה בתורה" עד סוף דבריו

וי"ל דקריאה בתורה בציבור מן התורה בשבתות וימים טובים דהא אמרינן בברכות (כ"א א') שלמדנו (מן התורה ברכה) [ברכת התורה] לאחריה מן התורה בק"ו דברכת המזון, ולא שייך ברכה לאחריה למצות והגית בו יומם ולילה שאין לקריאה זו שיעור דהא כל היום וכל הלילה הוא ואין בכיוצא בזה ברכה לאחריה וכמו שנהגו, ואין ברכה לאחריה אלא לקריאה בצבור שיש לה שיעור, ומשה ועזרא תיקן שני וחמישי ושבת במנחה, מיהו בלאו הכי יש לנו קריאות בחיוב מן התורה כגון פרשת זכור דאמרינן לקמן (י"ח א') זכור בפה, וכן פרשת פרה, וכמו כן הקהל ופרשת שוטרים ומקרא ביכורים וחליצה וידי מעשר וכל אותן ששנינו במסכת סוטה פרק ואלו נאמרינן בכל לשון, ולגבי דידיהו אמרינן בכל לשון נאמרה או בלשון הקדש נאמרה, וזה הנכון.

3. מנחות קי: "אמר רבי יצחק מאי דכתיב" עד המשנה

אמר רבי יצחק, מאי דכתיב: טזאת תורת החטאת וזאת תורת האשם? כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם

4. רש"י על התורה ויקרא כ"ג ל"ה ד"ה מקרא קודש

קדשהו בכסות נקיה ובתפלה, ובשאר ימים טובים במאכל ובמשתה ובכסות נקיה ובתפלה

5. תוס' שבועות יג. ד"ה לא

לא קראו מקרא קודש - פירש בקונטרס שלא קיבלו עליו בברכותיו לומר מקדש ישראל ויום הכפורים ואין נראה דלא אשכחן ברכות ביום הכפורים דליהו דאורייתא ונראה לר"ת קראו מקרא קודש שמודה שב"ד קדשוהו ושובת ממלאכה בשביל קדושת היום ולא קראו מקרא קדש שאינו שובת מחמת קדושת היום אלא מחמת שמתעצל לעשות מלאכה.

6. רמב"ם הל' שבת כ"ד: י"ב- י"ג

הלכה יב.

אסרו חכמים לטלטל מקצת דברים בשבת כדרך שהוא עושה בחול, ומפני מה נגעו באיסור זה, אמרו ומה אם הזהירו נביאים וצוו שלא יהיה הילוך בשבת כהילוך בחול ולא שיחת השבת כשיחת החול שנאמר ודבר דבר קל וחומר שלא יהיה טלטול בשבת כטלטול בחול כדי שלא יהיה כיום חול בעיניו ויבוא להגביה ולתקן כלים מפניה לפינה או מבית לבית או להצניע אבנים וכיוצא בהן שהרי הוא בטל ויושב בביתו ויבקש דבר שיתעסק בו ונמצא שלא שבת ובטל הטעם שנאמר בתורה +דברים ה'+ למען ינוח

הלכה יג

ועוד כשיבקר ויטלטל כלים שמלאכתן לאיסור אפשר שיתעסק בהן מעט ויבא לידי מלאכה, ועוד מפני שמקצת העם אינם בעלי אומניות אלא בטלין כל ימיהן כגון הטיילין ויושבי קרנות שכל ימיהן הן שובתים

ממלאכה ואם יהיה מותר להלך ולדבר ולטלטל כשאר הימים נמצא שלא שבת שביתה הניכרת, לפיכך שביתה מדברים אלו היא שביתה השווה בכל אדם, ומפני דברים אלו נגעו באיסור הטלטול, ואסרו שלא יטלטל אדם בשבת אלא כלים הצריך להם כמו שיתבאר.
+/השגת הראב"ד/ ומפני דברים אלו נגעו באיסור הטלטול ואסרו שלא יטלטל אלא הכלים הצריך להם כמו שיתבאר. א"א עוד אמרו (שבת קכד) אטו טלטול לאו צורך הוצאה הוא, ועוד אמרו (שם /שבת/ קכג) בימי נחמיה בן חכליה נשנית משנה זו שאמרו שלשה כלים קטנים נטלים על השלחן, נמצא כי מפני חיוב הוצאה אסרו בטלטול מה שאסרו שהוא גדר להוצאה. +

7. ברכות כ: "זכור ושמור" עד "א"ל רבינא לרבא"

זכור דושמור - כל שישנו בשמירה ישנו בזכירה, והני נשי, הואיל ואיתנהו בשמירה - איתנהו בזכירה